

HOLLÓSVÖLGYI IVÁN

Az elhagyott robot

Egy hangtalan kitett robot,
ki meg nem állt, míg elkopott.
Nem ütközik ki rézfején
a benti fény: az ész, erény.

Az orra borvirága kék,
ragyog, mint holmi táblakép.
De mert kitették, megpihen,
felette rémes rekviem.

Kattogni kezd a fémzene,
mozdulna még a két keze.
Robotzenéhez tánc való,
de orrhegyére száll a hó.

Kitették fagyba, kincstelen,
szegény robotban nincs elem.
Az égnek drótok állnak ott,
remélhet kóboráramot,

leszállnak tán az égiek,
remény hevít, az éj hideg.
„Uram, csak egy kis áramot!” –
fohászkodik, míg más ragyog,

kinek szerencsés végzete,
nem fáj, reped szét rézfeje,
akit szerelme villanyoz,
s nem hasztalan van, mint a kosz,

nem horpadt, sárga hulladék,
kinek szemében rút az ég,
akit feledtek szívtelen,
mint roncshajót a szirteken.

Egy hangtalan kitett robot,
ki meg nem állt, míg elkopott,
szemét se látni, rebben-e,
elhagyta minden embere.

A csikkszedő bagoly

Vén csikkszedő bagoly,
a kincsedről dalolj,
mit más dobott oda,
kit vár most otthona!

Aranyszegélyű csikk,
egy félig elszívott,
vajon ki dobta el,
gazdag avagy szegény?

Házaz vagy agglegény,
szárnyal, ha van remény,
egy árva csikk lehet
a drága kincs neked.

Gazdag avagy szegény,
a vágyak hangszerén,
dalt penget, röpké dalt
amíg a röpte tart.

Kerengsz egy priccs felett,
szerelmed nincs veled,
nem éget már a tűz,
korhadt faágra ülsz.

Tollad nem lóporos,
fogatlan főökös,
nem csattan puska rád,
megtart egy lusta ág.

Vén csikkszedő bagoly,
a kincsedről dalolj,
aranszegélyes éj,
te csak mesélj, mesélj!

Alattad ág rezeget,
elhagy talán eszed,
mesélj nekünk, bagoly,
virág, fa, fű dalolj!

A gyönyörű nem-volt

Elment a baba, nem volt.
De megmarad nekem a mennybolt,
ha megyek maholnap láthatásra,
ő lesz az életem ráadása.

Elment a baba, nem lett.
Mert így kellett lennie ennek!
Mégis, az ő nem-halála,
jobban éget belülről, mint a máglya!

Gyakran hallani vélem: nevet!
Akit a Föld karjára se vett.
Akit anya meg se szült soha,
látja, hogy áll kertünkben a fű sora.

Akit apa soha nem terelget,
akinek nem nyújtanak anyamellet.
Ha napok során át az égre tekintek,
látom törékeny alakján az inget

lobogni, lengni az enyhe szélben:
lenni, amíg az ő életét élem!
A meg se születettét,
aki halálom után lehetnék.

Elment a baba, nem lesz!
Se győztes soha már, se vesztes.
A millióból, tudom, csak egy holt,
de megmarad nekem a gyönyörű nem-volt!

Istenek

Teremtsünk magunknak gyermeket,
mert nem szabad, mert nem lehet.
Mert nem vagyunk mi hitvesek,
csakis karok,
csakis kezek.

Teremtsük szépen kis kezét,
kinyújtja majd az Istenért.
Leheljünk csókból nagy szemet,
lehunyja azt,
ha majd szeret.

S ti testek itt, a zöld gyepen,
szerelmetek erős legyen,
erősebb mint a kéz, a kar,
amit csak józan ész
akar.

Teremtsünk magunknak gyermeket,
mert nem szabad, mert nem lehet.
Mert nem vagyunk nagy istenek,
csak kis karok,
csak kis kezek.

Szomorú vasárnap

Ezeregy ajándékodat hordoztam
szívemben, mint színes varródobozban,
amiben elfért számtalan kelléked -
csak engem nem érdemeltél meg!

Levonom vitorlám, megtépem a lantot.
Szomorú vasárnap varrógépeden kattog
dalunk, amelyet nem énekeltünk végig,
mert nem tudtuk elfelejteni a régit.

Nem dőlök miattad bárpultnak vagy vaságynak,
ez csak egy nap a hétből: szomorú vasárnap!
Kóbor, magányos hang a dalodból,
amire gondolok ilyenkor, és ami gondol.

Emlékszel? Elénekeltük a „Szomorú
vasárnap”-ot... És kicsúszott akkor
egy hamis zárhang, majd’ belevásott a fog.